

Det levede liv blegner i Katie Kitamuras roman ‘Audition’

Foto: Clayton Cubbit/PR.

MARIE PINHOLT KRABBE

02.03.2026

BØGER // ANMELDELSE – I *Audition* bruger Katie Kitamura sin navnløse fortællers profession, skuespillet, som sproglig referenceramme i det psykologiske drama mellem hovedpersonerne. Samtaler bliver til replikker, man udveksler. “Jeg er fascineret, men jeg er ikke berørt”, skriver Marie Pinholt Krabbe.

Katie Kitamura: *Audition*

Oversat af Eva Aagaard

202 sider

Alpha Forlag

Er udkommet

”Kan tingene gøres usagte, kan viserne bevæge sig begge veje, forlæns og baglæns, kan historien fortsætte i forskellige retninger?” Sådan spørger den navnløse kvindelige fortæller tæt på slutningen af Katie Kitamuras roman *Audition*.

Hun er en middelaldrende, moderat succesrig skuespiller i New York. Her bor hun sammen med sin mand, Tomas, som bruger en stor del af sin tid på sit kontor i deres lejlighed i West Village på at skrive om kunst.

De lever, efter fortællerens udsagn, et materielt ”komfortabelt liv. I en by som New York er det ingen lille bedrift”. Men fortællerens og Tomas’ mangeårige ægteskab er martret af et rungende fravær. De har ikke fået børn.

Bogens fortæller er en upålidelig fortæller over for læserne; hun holder os hen med vage forklaringer eller udeladelser, og hun er upålidelig som skaber af sin egen livshistorie

Det er et fravær, der har sikret dem en økonomisk frihed, men som har skabt en følelsesmæssig afstand mellem dem, der ikke længere er holdbar for kvinden på det tidspunkt, hvor vi som læsere møder hende. Hun kan ikke holde det ud. Stilheden i den misundelsesværdige lejlighed med de pæne, rene overflader og så få spor efter levet liv. Den ægtemand, hun ikke længere kender, og hvis adfærd og mimik hun er henvist til at iagttage og tolke for at opretholde en form for forbindelse til ham.

Der må ske noget. Her træder den unge, ambitiøse Xavier ind i historien som en havkat i hyttefadet. Han dukker op ud af det blå i fortællerens miljø på teatret, hvor hun deltager i de tidlige faser af prøverne til et nyt og lovende stykke. Ind på scenen træder en smuk og tjenestevillig ung mand, der ikke alene hurtigt opfylder teaterinstruktørens behov for en assistent, der kan læse hendes ønsker, før hun når at udtale dem, men også giver fortælleren en idé til, hvordan hun kan reparere sit ægteskab med Tomas.

Selektive og begrænsede erindringer

Audition er en form for psykologisk spændingsroman, som udforsker, hvad der sker, når en fasttømret dynamik mellem to mennesker forstyrres af en uudgrundelig udefrakommende person. En fremmed med sine egne motiver og begær. Hvem bruger eller misbruger hvem, og til hvad? Det er en velkendt motor for en historie, og Katie Kitamura eksekverer den med sikker hånd. Det går præcis så galt, som den slags nu gør.

Romanen er også et interessant studie i, hvor selektive og begrænsede vores erindringer er. Bogens fortæller er en upålidelig fortæller over for læserne; hun holder os hen med vage forklaringer eller udeladelser, og hun er upålidelig som skaber af sin egen livshistorie.

En fremmed med sine egne motiver og begær. Hvem bruger eller misbruger hvem, og til hvad?

Det levede liv blegner i sammenligning med skuespillet for fortælleren, som i stedet lægger sin energi på scenen:

”Rollen tog aldrig en fast form. Når jeg gik på scenen, vidste jeg aldrig, hvad der ville ske, hvilken version af rollen og historien der ville komme til mig. Jeg havde det, som om jeg kunne spille rollen tusind gange og alligevel aldrig nå slutningen, aldrig ane grænserne for dens univers. Jeg havde det, som om der altid ville være mere at udforske.”

Katie Kitamura bruger sin navnløse fortællers profession, skuespillet, som sproglig referenceramme i det psykologiske drama mellem hovedpersonerne. Samtaler bliver til replikker, man udveksler. Relationer bliver til roller, man spiller, og livsforløb bliver til iscenesættelser. Det, der allerede er sket, kunne lige så godt udspille sig på en anden måde.

Audition er en læseværdig roman. Den er velkomponeret og fint drevet frem af spændingsromanens logik frem mod en dramatisk afslutning, hvor virkeligheden clasher med iscenesættelsen.

Forfatterens undersøgelse af, hvad der kan ske, når man ikke kan komme overens med sin tilværelse midt i livet, er interessant. Det er hendes stiløvelse med skuespillet og iscenesættelsen som referenceramme også. Men jeg tvivler på, om jeg synes, den er rigtig vedkommende. Jeg er fascineret, men jeg er ikke berørt. Og det er måske netop Katie Kitamuras pointe?

Alpha Forlag

audition

Katie Kitamura

Marie Pinholt Krabbe

MARIE PINHOLT KRABBE

Marie Pinholt Krabbe, cand.mag. i engelsk og filosofi fra SDU, Master i Læreprocesser fra AAU. Hun er interesseret i bl.a. magtkritik, feminisme, sundhedspolitik i særdeleshed og indenrigs- og udenrigspolitik i almindelighed, skrivning, gode (gerne korte) bøger og billedkunst, britiske...

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.